

Artėjant nakčiai, Kakė Makė sunerimdavo.

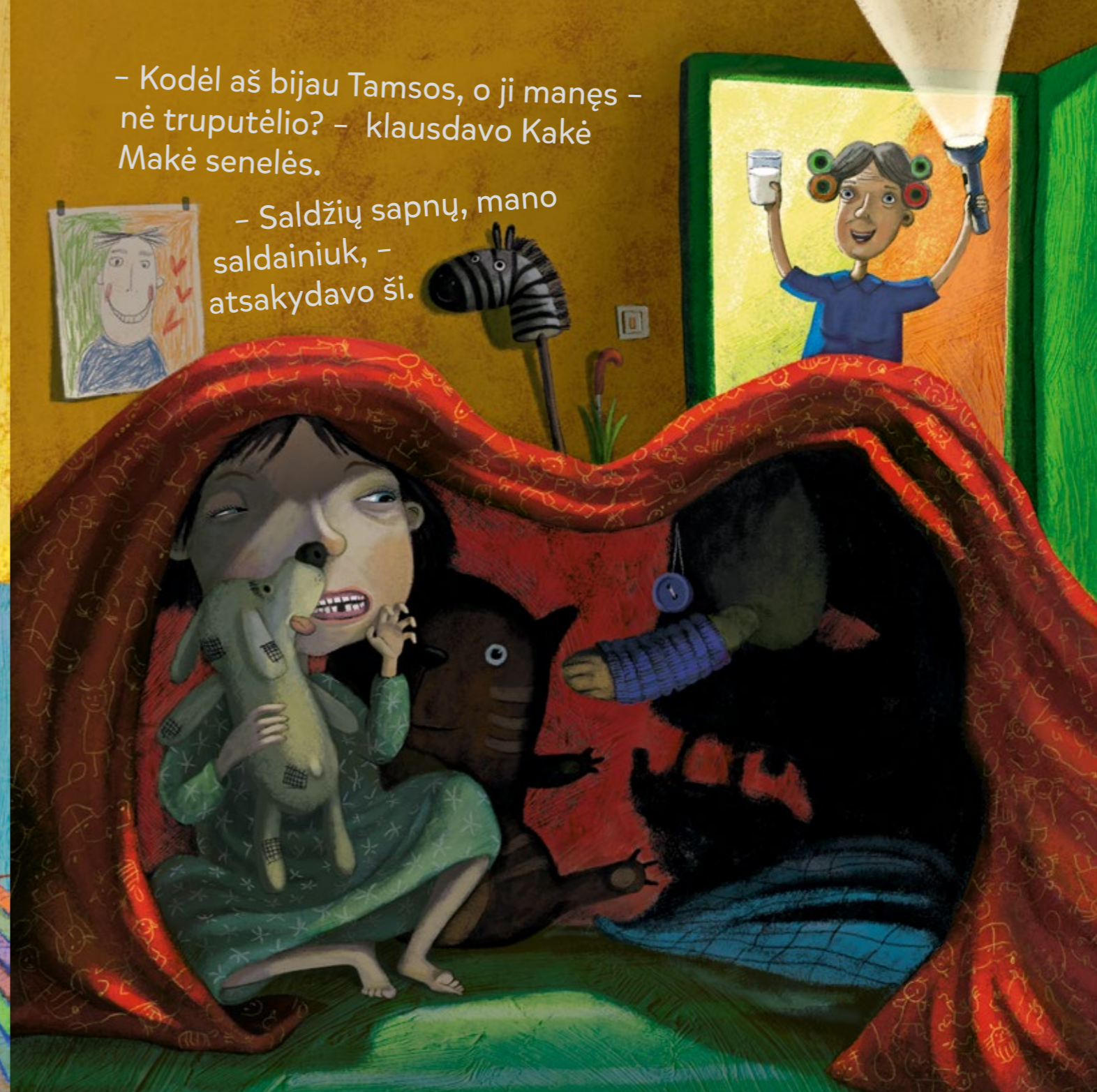
– Ir kam reikalinga ta
bjauri Tamsa? – klausdavo ji tėčio.

– Kadpirr... – kažką panosėje sumurmėdavo
tėtis ir tęsdavo pasakaitę
prieš miegą.

– Kodėl aš bijau Tamsos, o ji manęs –
nė truputėlio? – klausdavo Kakė
Makė seneleš.

– Saldžių sapnų, mano
saldainiuk, –
atsakydavo ši.

- Brangus aukseli, kai aš
buvau maža, irgi bijojau Tamsos, -
guosdavo mergaitę mama. - Įjungsiu
tau naktinę lempele, gerai?

- Nereikia, - išdidžiai tardavo
Kakė Makė,
kuo giliau įsirausdama
po antklode.
- Aš jau didelė!